

[Rasmus Hansen.]

revet, en Interesse, som har fundet Udtryk i det under Nr. 81 i Betænkningen opførte Ændringsforslag. Det er klart, at den daarligst stillede Del af Befolkningen vil faa en urimelig stor Part af Byrderne ved Sanering gennem Huslejestigningen i gamle Ejendomme, hvis Saneringen af usunde Bydele ikke ledsages af et passende Boligbyggeri. Paa den anden Side er Udvalgets socialdemokratiske og radikale Medlemmer enige med Indenrigsministeren i den Betragtning, at Lovgivning om Støtte til Erstatningsboliger ikke hører hjemme i dette Lovforslag. Lovgivning herom bør ske ved en Ændring i Loven om Laan til Boligbyggeri og Huslejenedsættelse for mindrebemidlede og børnerige Familier. Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for Tilsagnet om at ville tage Spørgsmaalet om den fornødne Lovændring paa dette Punkt op til Overvejelse.

Formentlig vil der efter Saneringslovforslagets Vedtagelse gaa nogen Tid, før der i større Omfang kan tages fat paa Saneringen, men jo før det kan ske, desto bedre. Udvalget har under Besigtigelse af gamle og mangelfulde Ejendomme her i København og i Aarhus, Randers og Aalborg, hvis Kommunalbestyrelser jeg takker for den Orientering, Udvalget har faaet, været stillet over for Boligtilstande, som gjorde et meget stærkt Indtryk paa Udvalgets Medlemmer. Desuden fik vi i langt højere Grad end ventet bekræftet, at det ikke alene er i Hovedstaden, men ogsaa ude i Provinsbyerne, at Sanering er paakrævet.

Hele Udvalget har derfor tiltraadt Indenrigsministerens Ændringsforslag Nr. 74 i Betænkningen, et Ændringsforslag, som bestemmer, at af det Beløb, som Staten stiller til Raadighed for Saneringsarbejder, skal Halvdelen gaa til Hovedstaden og Halvdelen til Provinsbyerne. Desuden har hele Udvalget tiltraadt et af Indenrigsministeren stillet Ændringsforslag, hvorefter Reglerne for Statens Tilskud til Saneringsarbejder ændres paa en saadan Maade, at Kommunerne stilles gunstigere.

Det er min Tro, at de af hele Udvalget og de af Udvalgets Flertal tiltraadte Ændringsforslag vil betyde en Forbedring af det foreliggende Lovforslag, og jeg skal derfor anbefale, at Lovforslaget vedtages med disse Ændringer.

Jensen-Brobj: Da dette Lovforslag var til første Behandling, rettede jeg en ret kraftig Kritik imod det, men sluttede

med at sige, at vi var villige til i Udvalget at arbejde med paa at opnaa det bedst mulige Resultat. Udvalgsarbejdet er nu afsluttet, det gik lidt stærkt til sidst, men Resultatet er blevet, at vi fra mit Partis Side har stillet en Række Ændringsforslag, idet vi mener, at man i de gældende Sundhedsvedtægter, her i København navnlig gennem Sundhedsvedtægten af 4. November 1918, og i Sundhedskommissionerne allerede har Regler, hvorefter man kan gribe ind alle Vegne, hvor uforsvarlige sanitære og sociale Forhold gør det nødvendigt. Det er saaledes, at dette Boligtilsyn, som ned sættes af Sundhedskommissionerne, kan sanere og har saneret mange Ejendomme og vilde kunne sanere langt flere, hvis man blot ikke havde nødig at tage Hensyn til, hvor man skulde anbringe de Beboere, der bor disse Steder. Vi mener derfor, at hele Kapitel II kan udgaa, og stiller Forslag herom.

Mindretallet kan heller ikke billige, at der gennem Boligtilsynsraadet gives det offentlige Magt til at foretage Indgreb i den almindelige Ejendomsret med Hensyn til en til Beboelse eller Ophold anvendt Bygning eller Del af en saadan Bygning, hvis Beskaffenhed enten paa Grund af uheldig Byggemaade eller daarlig Vedligeholdelse er betydeligt ringere end den almindelige Bebyggelse i Kommunen. Vi mener, man er gaaet for vidt her, idet man giver det offentlige alt for stærk Magt til at gribe ind, og vi tror, der er mange Bygninger, man kan sætte ind over for i Henhold til denne Bestemmelse. Det er ikke alene Slumkvartererne i Adelgade og Borgergade eller paa Christianshavn, der kan blive Tale om. Man giver i Virkeligheden ogsaa en Beføjelse til at gribe ind over for en hel Del af den Bebyggelse ude paa Broerne, som ikke kan siges at være Slumkvarterer i den Forstand, at Boligerne er saa usunde, at man bør forbyde Anvendelsen af dem til Menneskeboliger.

Vi mener ogsaa, man er gaaet for vidt, naar man bestemmer, at Boligtilsynsraadet kan beslutte, at en Ejendom eller Dele af den ikke maa benyttes til Bolig eller Opholdssted for Mennesker efter Udløbet af et fastsat Aaremaal. Og naar man kommer og siger, at om 12 Aar kan en saadan Ejendom ikke bruges til Bolig, og faar dette tinglyst, hindrer man ogsaa, at den paa gældende Ejendom bliver sat i Stand, idet det bestemmes, at efter Tinglysning af en saadan Beslutning maa Ejendommen ikke prioriteres eller omprioriteres med offentlige Midler, Kredit- og Hypotek-